

Den volgenden Donderdag, als de stakingen in Roemenië zich volgens den notaris met den dag uitbreiden, hetgeen niet nalaten zal gevolgen te hebben voor onze nationale economie: stijging van graan en aardappelprijzen en al wat daarmee verder verband houdt, gezien den internationalen samenhang der economie, besluit baron d'Herbalie de Floreffe den avond met eene synthetische beschouwing. De wereldgeschiedenis herhaalt zich steeds. Zij is in wezen de opstand tegen de orde die God gewild heeft. Lucifer wilde gelijk zijn aan God. Adam en Eva ook: eritis sicut Dei, gij zult als goden zijn. Deze hoogmoed had nog iets grootsch. Maar nu: Wij willen ook rijk zijn! Wat een ideaal!

X

Wij zijn allemaal goede christenen, velen katholiek, minderen socialist, de rest liberaal en dan nog wat bijeenraapsel dat niets is. Meest allemaal doen wij onze klak af voor meneer pastoor en waar ergens de man geen mis laat doen voor het jaargetij van vader en moeder zaliger, zit het geloof ten minste nog in de vrouw die er het geld voor uitspaart. Zoo goed als allemaal geven wij voor Sint Pieters Penning, gaan beewegen naar ons Lievrouwke van Oostakker met over de honderd man en moet er te Brussel grootsch betoogd worden voor God en Vaderland en onze gazetten schrijven dat we absoluut moeten komen en onze pastoor zegt dat we absoluut moeten gaan, dan zijn wij daar, om 5 uur 's morgens als ge wilt, met onze boterhammen en harde eieren. Ge moest ons dan „Wij willen God” hooren zingen!

Geen wonder dus dat onze herder tevreden is en gerust in ons. Leest hij in zijn dagblad in de rubriek „Van Hier en Overal” statistieksken over het verval van het katholiek geloof b.v. in Frankrijk, waar de priesters konijnen en koeien moeten houden om in hun levensonderhoud te voorzien; hoeveel menschen er in een wereldstad als Berlijn nog naar de mis gaan; hoeveel gemengde huwelijken er in Duitschland worden aangegaan; hoe de kerk hier vervolgd wordt; hoe ginder de socialisten de meerderheid hebben; wat een tekort er in vele landen is aan priesterroepingen; hoe daar en daar de lijkenverbranding steeds meer veld wint; hoe elders in de kamers gesproken wordt over legalisatie van de vruchtafdrijving, dan roept meneer pastoor Karlien. Het is voormiddag, zij heeft juist het gerief van het ontbijt afgewasschen en de soep opgezet. Hij smoort de eerste van zijn zes sigaren „Nec plus ultra”, twee na elken maaltijd. Karlien komt in de open deur tusschen keuken en eetkamer staan, zoodat zij én meneer pastoor en de keukenstoof kan zien en dan leest meneer pastoor haar dat statistieksken voor. Karlien houdt van ontzetting beide handen aan de slapen en meneer pastoor zegt: „Dan zijn wij hier toch nog in het landje van belofte, kind, waar staan mijn blokken, ik ga eens in den hof naar mijn volière zien.”